

Vanskelig å avsløre psykopaten

Psykopatenes karakter og handlingsmønster støter vi alle på, for de er blant oss. Som vekselvis strålende lykkelige og rasende trassige barn. Forstår man hva psykopatenes handlinger og spill innebærer for ofrene?

Av den norske befolkning hevdes det at 5%, eller 100 000 mennesker, er psykopater. Selv om de fleste mennesker oppfatter ordet psykopat som betegnelse på et farlig, følelseskaldt menneske, skal man være klar over at psykopatene fungerer blant oss, og de fleste har sannsynligvis en psykopat i sin bekjentskapskrets. Ingen har anelse om denne personens psykopatiske trekk, for den følelseskaldte siden berører mest de nærmeste pårørende. Dessuten er det ikke lett å forstå at når psykopaten oppfører seg tilsynelatende normalt, er han/hun uten følelser. Det kreves lengre tids samliv for å forstå en «hverdagspsykopats» raske skiftninger. Psykopaten består av en intelligent del uten følelser, og en meget følsom del uten intelligens. Denne siste delen har beholdt barnets følelsesliv, og psykopaten vil alltid strebe etter å la denne delen utfolde seg i all sin barnslighet.

Ethvert forsøk på å utvikle psykopaten til å få et mer voksent reaksjonsmønster, blir møtt med den iskalde, intelligente delen i forsvarsposisjon. At det er unormalt å beholde et barns følelsesliv i voksen alder, vet ikke psykopaten, og kritiserer derved alle, og spesielt sine nærmeste, for å ha unormale reaksjoner.

Et menneske med psykopatiske trekk er vanskelig å gjennomskue. Selv om man reagerer mot både selvgodhet og egenrådighet, må man ofte beundre deres intelligens, le av deres barnsligheter og la seg sjarmere når de utfolder seg. Andre mennesker

blir godtatt i den grad de lar seg imponere og sjarmere, for annen interesse av andre mennesker enn å oppnå ros og beundring har psykopaten ikke. Selve drivkraften i livet er å bevise for seg selv og andre at man mestrer alt.

Psykopaten er ikke ondskapsfull, men slåss med alle midler og hele sin intelligens for å overbevise sine nærmeste og verden forøvrig om hvor snill og velmenende han eller hun egentlig er. At man nærmest blir kvalt av psykopatens godhet og utrolige evne til å hevde sin rett, blir av-

feid som utakknemlighet. I stedet for å innse at de livsverdier de kjemper for er barnets overutviklede egoisme, bruker psykopatene hele livet på å bortforklare og unnskyldte sine barnsligheter. Hvis psykopatene ikke kan appellere til forståelse for egen person, føler de seg misforstått og reagerer med sinne.

En psykopat er ikke noe lykkelig menneske. Ikke bare lever de i en intens indre kamp mellom sin intelligens og sine følelser, men de opplever også at de aldri oppnår det de ønsker

seg. Jo mer de søker egen lykkefølelse, jo mer distanserer de seg fra det de egentlig vil oppnå – å bli elsket og beundret. Psykopatene føler seg bare lykkelige når de barnslige behov blir tilfredsstilt, og gir sin hengivenhet til et menneske som tildeles rollen som vekselvis trøstende, vekselvis beundrende og applauderende.

Psykopater kan sammenlignes med det morsomste barnet i barnehagen. Alltid i aktivitet, utrolig oppfinnsom og med en smittende glede over leken som får alle med. Hvis dette barnet ikke er tilstede, vil resten av barnehagen ha vanskelig for å komme i gang med leken, fordi man er vant til å bli dominert og aktivisert av ham eller henne. Derved vil man oppleve en slags stresset passivitet, som fremkommer ved at man føler at man bør foreta seg noe, men at det egentlig er godt å få lov å ikke gjøre noen ting. Et liv i en slik evig barnehage er hverken tilfredsstillende eller særlig utviklende.

En psykopat svinger mellom å være et strålende lykkelig og et rasende trassig barn. Hverdagspsykopaten kjeder seg, og er misfornøyd med livet. Grunnen til det er psykopatens egne foreldres mislykkede barneoppdragelse, og deres manglende evne til å utvikle sitt barn til en voksen. Derfor bør all kritikk for psykopatens misnøye med livet rettes mot psykopatens egne foreldre.

Samlivspartneren er ihvertfall totalt uten skyld. Denne blir jo faktisk stilt overfor den umulige oppgave å tilpasse seg et spaltet menneskes motstridende ønsker.

Psykopatens egne barn står overfor den ene foreldreparts nærmest knekkede livslust, samtidig som de må forholde seg til og ta hensyn til et menneske med et unormalt følelsesliv og en utrolig barnslig og snever tankegang. Dessuten blir ofte psykopatene lei av de mennesker de skaper rundt seg, mennesker som blir initiativløse og uselvstendige, og barna må ofte i tillegg tåle kritikk for dette.

Det er vanskelig for andre å forstå de problemer et psykopatoffer sliter med. Man blir tappet for livskraft ved at psykopaten snakker slik at alt blir til fordel for vedkommende selv. Man føler ansvar for sine barn, som uforskyldt er blitt ofre for en uløselig konflikt mellom foreldrene. Et psykopatoffer har dessuten som regel en ekstremt voksen tankegang, for ubevisst å danne en motpol til psykopatens barnslighet. Derfor blir man heller ikke forstått av andre som lever i et normalt samliv, og man blir både ensom og «annerledes». Psykopatofferforeningen er ment som en kontakt for folk i samme situasjon. Alle som er eller har vært berørt av problemet, oppfordres til å skrive til POF, postboks 33, 1344 Haslum, vedlagt frankert svarkonvolutt.

Vi trenger hverandre.
Hilsen
«Også et psykopatoffer».

Mange brev til Jeg-spalten

Vi er svært glade over lesernes interesse for Jeg-spalten. Vi får rikelig med brev, og det er jo selve grunnstammen i denne spalten. Det kommer imidlertid flere brev enn vi får plass til, og det kan vi bare beklage. Vi vil også gjøre oppmerksom på at vi ikke har kapasitet til å gi personlige svar til dem som måtte ønske det. Dette til orientering, slik at skuffelser kan forhindres. Vi håper på fortsatt godt samarbeide, og inviterer gjerne leserne til å ta opp nye temaer om samliv, levekår og levemåte, som er spaltens hovedområder.

Med vennlig hilsen H.J.S.